

КАРЛ МАЙ БОТ ШЪТЪРС

Превод от немски: Любомир Спасов, 1998

chitanka.info

БОТ ШЪТЪРС^[0]

Прерията се врязваше под формата на полукръг във вековната гора и при външния край на тази „бухта“, както ловците наричат подобни места, бе установила бивака си групата, към която се числях. Искахме да си отдъхнем няколко дни от напреженията, които бяхме оставили зад себе си, и същевременно да използваме случая да „направим малко месо“. Беше ни се удало да приближим стадо бизони и докато другите се занимаваха усърдно с двете телета, които бяхме отстреляли и завлекли в бивака, аз предприех един „излет“ в прерията. Суолоу, моят храбър мустанг, не се нуждаеше от почивка в същата степен както другите коне.

Бях излязъл сутринта, а сега слънцето беше подминало от няколко часа връхната си точка. Вече се канех да се връщам, когато забелязах няколко следи от копита, които пресичаха под остър ъгъл пътя ми. Слязох да го прегледам.

Дирята беше много странна. В средата ѝ можеха ясно да се различат отпечатъците от копитата на два коня, от двете страни бяха яздили по трима ездачи, значи общо шест, а седми бе оставил отпечатъците си ту пеша, ту на кон от едната или от другата страна. Сравних стъпканата трева на отделните дири и открих, че средните две са с може би един час по-стари от другите, защото при тях стръковете се бяха изправили значително повече отколкото при останалите. Веднага ми стана ясно, че двамата са преследвани от другите седем, чиито следи бяха толкова пресни, че трябва да бяха минали преди не повече от половин час.

Понеже дирята следваше приблизително посоката, в която се намираще нашият бивак, реших да я проследя. Изискваше го грижата за моите хора. Намирахме се близо до Йелоустоун Ривър, значи на територията на враждебно настроените към белите сиуси, и въпреки че

разполагахме с две дузини оправни ръце, една среща с индсмъните не беше желана. И тъй, възседнах отново Суолоу и го подкарах в онзи спорен ход, който в югозападните райони на страната бива наричан собрепасо. При него конят вдига едновременно двата леви или двата десни крака, като предният винаги повдига по-високо от задния, което придава на движението по-голяма мекота и бързина, отколкото при тръста.

Така изминах за късо време значително разстояние и преследвачите трябваше вече да са доста близо, когато внезапно забелязах две следи от крака. Приближаваха странично и се смесваха с дирята, която не бях изпускал от очи. Отново слязох, за да ги прегледам.

Принадлежаха на двама бели, това беше безспорен факт, тъй като пръстите сочеха навън. Същевременно установих, че двамата мъже трябва да имаха съвсем различни фигури. Отпечатьците от краката на единия бяха значително по-дълги отколкото на другия. Според положението на стръковете двамата бяха минали оттук само преди броени минути. Качих се отново и ги последвах в галоп, отправяйки очи ту към дирята, ту към хоризонта. Скоро забелязах две бързо движещи се точки, които с приближаването се оказаха човешки фигури.

Поглеждайки веднъж назад, те ме видяха и спряха да ме дочакат с вдигнати за стрелба пушки. Когато стигнах толкова близо, че можех да ги разгледам, едва съумях да сдържа една усмивка.

Бяха двама мъже, събрани, сякаш за да подчертаят пълните противоположности в природата.

Единият беше нисък и с изключително голяма обиколка на талията. Гъста рошава брада покриваше лицето му по такъв начин, че от него можеха да се различат само един страховит, преливащ във всички краски на дъгата нос и две малки, хитро проблясващи очички. Разместената перука, нахлупена на широкия му череп, вероятно от дълги години не беше чувствала нито гребен, нито четка и приличаше на обърнато и раздърпано птиче гнездо. Върху нея се мъдреше някаква вещ, която някога може и да е била кожен калпак, но сега беше изгубила всичките си косми и приличаше по-скоро на обърнатата навън сбръчкана вътрешност на мечи стомах. Ловната дреха, в която човечето се беше напъхало, при всички случаи е била изготвена за

някоя по-дълга персона, защото му висеше кажи-речи до глезените и позволяваше от долната част на забавния трапер да се видят само два прокъсани и съдрани на много места мокарина.

Другият беше едва ли не два пъти по-висок от спътника си. Крайниците му бяха толкова сухи и издължени, че направо да те хване страх някой порив на вятъра да не ги разпилее като конци. Всичко по него беше дълго, тънко и тясно — челото, носът, устните, брадичката, вратът, тялото, ръцете, краката. На темето му балансираше някакъв причудлив предмет, чийто стотен правнук според Дарвиновото учение вероятно ще бъде наречен шапка. Коженото ловно яке не достигаше с няколко цола мършавите хълбоци, а безконечните крака бяха напъхани в два изтеглени високо нагоре калфа, за които надали можеше някой да реши как да ги нарече — чорапи, гамаши или ботуши.

Въоръжението им беше обичайното за прерийния ловец и освен пушката на дебелия, не предлагаше някакъв материал за специално оглеждане. А тя приличаше по-скоро на някоя скършена в гората сопа, отколкото на огнестрелно оръжие. Дървената част отдавна беше изгубила първоначалната си форма от разни резки, цепнатини и отчекнати трески; цев, затвор и обков бяха проядени от ръжда и един европейски стрелец сигурно само с най-голяма предпазливост би се решил на изстрел. Но аз вече неведнъж и дважд бях виждал подобни инструменти, с които незапознатият абсолютно нищо не може да подхване, докато собственикът дава от старата разнебитена тръба все майсторски изстрели.

— Стоп, сър! — подвикна ми Дебелия. — С какво намерение си излязъл на разходка по тази стара ливада?

— Ливада? — повтори за подсилване Дългия, като насочи дулото на пушката си право към носа ми.

— Махнете тези гънс, мешърс^[1] — отговорих аз. — Нямам намерение да ви изям!

— Не бих те и посъветвал да захапеш Ту Самс^[2], сър! Няма да получиш нищо вкусно, освен няколко парчета кръгло олово! Ти сигурно не си сам в саваната, смятам аз. С кого си?

— Компанията ми се е разположила в една бухта там отпред, приблизително пет мили оттук. Правим месо и аз произлязох малко, за да поддържам коня във форма.

— Това е дяволски непредпазливо от твоя страна, сър, смятам аз. Не знаеш ли, че по тая стара ливада има червенокожи?

— Има червенокожи? — кимна подсилващо върлината.

— От няколко седмици не сме мяркали и следа от някой редман.

— Днес ще можеш да видиш достатъчно, сър. Седмина преследват Ту Самс от Биг Хорн насам, а подире им сигурно има още цяло стадо йенктънси, смятам аз.

— Вие сте двамата ездаци, чиито следи видях и проследих? — попитах учудено и същевременно угрижено, защото йенктънсите бяха най-непримиримото и войнствено племе на сиу. — Но къде са ви животните и как се озовахте пеша обратно на собствената си следа?

Очичките на дребния проблеснаха към мен хитро и полусъжалително.

— Сам Тик смята, че ти си грийнхорн, сър, щом не знаеш как постъпва истинският уестман, когато иска да види дали някой не следва дирята му! Той описва една дъга обратно до нея и ако е останала свободна, нещата стоят добре. Но ако има враг по нея, вече е наясно с работата и преследвачите сега се намират пред него вместо зад него. Разбираш ли?

— Благодаря за наставлението, мастър, не точно то ми беше необходимо! Можеше само да ми кажеш защо сте слезли и сте подарили животните си на червенокожите.

— Подарили? Zounds, да не си откачен, сър?

— Откачен, сър? — изръмжа и другият.

— Е, мешърс?

— Ако Ту Самс бяха яздили по дъгата, йенктънсите щяха да останат подире им. Те обаче спънаха конете си, та глупавите индсмъни да си помислят, че си правят бивак и само са отишли до гората да съберат съчки за огъня.

— Съчки за огъня — потвърди дългото ехо.

— А-ха! — проточих изненадано. — Далеч ли е това оттук?

— Само на няколко тояги^[3], смятам аз. Колко мъже брой твоята компания, сър?

— Дванайсет.

— Само бели?

— Да. Може би ще имате нужда от пушките ни, мастър?

— Засега не, за седмината е твърде късно. Но теб можем да ползваме. Искаш ли да дойдеш с нас, или се страхуваш?

— На толкова страхлив ли ти изглеждам?

— Хм-м, конят е добър — отбеляза той с възхитен поглед към Суолоу, — ама мъжът, мъжът можеше да е по-добър, смятам аз. Ти седиш като за парад на седлото, по самото ти няма ни кръпка, ни леке, коланът ти и всичко там по него лъщи от метал и лак, а оная фаулинг пийс^[4] е излъскана, сякаш идва направо от стора. Ти нали си грийнхорн, а, сър?

Знаех какви предразсъдъци има истинският уестман спрямо добре поддържаното снаряжение и се ухилих.

— Нямай грижа, мистър Сам! Чувал ли си за някой си Джейк Хокинс от Сейнт Луис?

— Би трябвало! Та той е най-добрият оръжейник в Щатите!

— Е, тази пушка, тази карабина „Хенри“, която стреля двайсет и пет пъти при еднократно зареждане, и тези два револвера са направени от него. А мъжът, който ги носи, не е кентъкийски шутър^[5] наистина, но немец, който няма да направи днес първия си изстрел.

— Behold^[6], сър, това да се чува, смятам аз! Оръжията са добри, а Сам Тик се е запознал вече с някои мъже от Джърмани, които умееха да уцелят гризли в окото. Тръгвай с нас, но слез от коня, защото индсманите имат дяволски добри очи, а щръкналият на крантата човек се забелязва по-лесно отколкото оня, дето върви!

Слязох, хванах Суолоу за юздите и попитах на тръгване:

— Сега ми кажи и вие кои сте, мастър! Аз ви дадох информация за себе си и естествено трябва да знам на кого ще заемам куршумите си.

— Кои сме, сър? Хм, от това би излязла дяволски дълга история, но аз се казвам Сам и този тук също се казва Сам. Ето защо нашите хора винаги ни наричат Ту Самс. Ние сме от групата на Бот Шътърс и там горе край водата се намира нашият хайд-спот^[7].

Спрях и погледнах изненадано двамата мъже. Бот Шътърс, баща и син, бяха най-прочутите ловци между езерата и Мексиканския залив. Никой не знаеше истинските им имена, никой не знаеше произхода им, но всеки можеше да разкаже някое необикновено тяхно приключение. Те бяха най-неустрашимите врагове на индианците и макар външен човек да не бе стъпвал в бивака им, говореше се, че там могат да се

намерят повече нъгитс^[8] и индиански скалпове, отколкото би могло да се натовари на една волска кола.

— Бот Шътърс? Истина ли е това, мастър?

— Естествено, сър! И ако някой ден се събереш с тях, те на драго сърце ще ти разкажат за Сам Тик и Сам Тин, които са все заедно и вече са смъквали кожата от главата на някой и друг червен нехранимайко. Нали така, Сам Тин, старий куне?

Кун е съкращение от ракун, миеща мечка, и се употребява от ловците с най-различно значение като обръщение.

Сам Тин изгрухтя в знак на съгласие, а Сам Тик отново пое по пътя. Следвайки дирята, крачехме бодро напред.

След известно време видяхме в прерията да се издава един дълъг и тесен „горски език“. Двата трапери станаха по-предпазливи. Те изоставиха дирята, която заобикаляше „езика“, и побързаха в права посока, търсейки по възможност прикритие между предните храсти, към високостеблените бели акации и уеймаутови борове. Когато стигнахме при тях, Сам Тик спря.

— Height-day^[9], най-лошото отмина, смятам аз! Червенокожите можеше да са прозрели намерението ни и да ни причакват тук, където щяха да бъдат в безопасност от куршумите ни и можеха със сигурност да ни очистят. Ама негодниците са наистина по-глупави от дебелия глава на някой калърд джентълмен^[10] и сега ще трябва да измрат и да ни предадат скалповете си!

— Предадат скалповете си! — потвърди Сам Тин, като последва спътника си, който предпазливо се запромъква към отвъдната покрайнина на „езика“.

От другата страна се намираше една от вече споменатите бухти. Тя беше разделена по дължина на две половини от един поток, чиито брегове бяха гъсто обрасли с върби, елши и тополи. Той идваше от най-вдадената част на „залива“ и изчезваше, описвайки завой, зад отсрещния горски ъгъл. Един поглед ми беше достатъчен да видя, че хитростта на двамата умни трапери бе напълно успяла.

Те бяха минали през потока, бяха спънали зад него животните си и навлезли в отвъдната част на гората, за да опишат оттам една дъга обратно до своята диря. Междувременно йенктънсите бяха пристигнали, бяха забелязали двата коня и веднага се оттеглили зад водата, за да дочакат завръщането на белите, които после биха били

изгубени. Но преди това, за да се уверят в своята сигурност, бяха претърсили сегашното си наблюдателно място. Следите, които забелязахме, ясно го удостоверяваха. Сега лежаха на няма и двеста крачки без всякакво прикритие пред шубраците на потока. Конете им бяха вързани за колчета в тяхна близост. Беше цяло щастие, че вятърът духаше срещу нас, в противен случай животните отдавна щяха да са ни подушили и издали.

— Сам Тин, старий куне, виждаш ли меднокожите там? Погледни към оная пролука, ако си закопнял за конете ни! Те не са ги докоснали. Сега, сър, дигай пушката. Ти ще вземеш първия там вдясно, аз втория и Сам Тин третия, после вадим брадвите и върху тях! Нали имаш томахавка там под палтото?

— Имам, а в пушката имам два заряда, така че ще взема първия и четвъртия!

— Добре, сър! Смятам, че те ще бъдат дяволски изненадани, когато ги нападнем от посока, която съвсем не очакват!

Четири изстрела прогърмяха и четирима индианци се преметнаха. Другите трима подскочиха, съгледаха ни и се затичаха към конете. На първия се удаде да достигне своя. Измъкна колчето, метна се на гърба му и препусна. Аз се хвърлих към следващия, който също вече се канеше да скочи на едно от животните. Измъкна томахавката от пояса и замахна за удар, но мигновено се свлече на земята. Ножът ми се беше забил до дръжката в гърдите му. Оглеждайки се, забелязах двамата ловци да притискат към земята последния, който отчаяно се бореше срещу тях. Тук моята помощ беше явно излишна, но избягалият не биваше да се изплъзне.

— Суолоу!

Храброто животно беше останало сред дърветата. При моя вик веднага дотича в тръс. Възседнах го и препуснах да заобиколя горския „език“, накъдето видях вече на доста голямо разстояние да галопира индианецът. Изминаваше същия път, по който беше дошъл.

— Come on, Суолоу!

Думите бяха достатъчни, за да премине мустангът в най-бърз бяг. Полетя ventre a terre^[11] напред и още в първите мигове се оказа, че далеч превъзхожда коня на дивака. От секунда на секунда разстоянието между нас ставаше по-малко, докато го приближих на двайсетина

конски дължини. Той ме забеляза и подтикна животното си към максимално възможната бързина.

— Стоп, Суолоу!

Мустангът спря и избягваше и най-малкото движение, защото извадих карабината от клупа на седлото — знаеше, че искам да стрелям. Изстрелът отекна и индианецът рухна от коня. Докато мустангът му продължи да препуска без ездач, аз приближих яздешком до улучения. Куршумът му беше пронизал тила. Беше мъртъв. Слязох и му прибрах ножа, брадвата и торбичката с муниции като победни знаци. От страх си беше зарязал пушката в „залива“.

Когато отново седнах на седлото и се огледах за избягалия кон, забелязах в посоката на дирята, но още на голяма далечина, един тъмен куп от движещи се към мен фигури. Взех далекогледа от пояса, разгънах го и започнах да наблюдавам подозрителното явление. Бяха индианци и следваха нашата диря, много вероятно йенктънсите, за които спомена Сам Тик. Обърнах коня и се понесох в кариер обратно към бухтата. Там заварих Ту Самс да смъкват скалповете на шестимата мъртъвци.

— Пипна ли го, сър? — попита Сам Дебелия.

— Да, ето оръжията му.

Отговорът излезе със запъване от устните ми, толкова бях стреснат от вида на мъжа. По време на боришкането с дивака му бяха изпаднали шапката и перуката и сега виждах един лишен от коса череп, чиято израсла впоследствие кожа преливаше в най-ужасяващи оттенъци. Сам Тик някога е бил скалпиран.

— Behold, сър, сигурно зяпаш черепа ми, смятам аз? Веднъж попаднах в ръцете на йенктънсите и си изгубих перушината. Оставиха ме да лежа, смятайки ме за мъртъв, негодяите. Но Сам Тин, старият кун, ме намерил и ме взел със себе си. Трябваше дяволски много да изтърпя, докато си събера отново ума. А после яздих до Шайен при хеъдресъра, за да си купя тая плъхова кожа, която се нарича перука. Костваше ми четири дебели връзки кожи от дебелоопашатковци, но се изплати. Защото се заклех за всеки десет косъма да вземам по един скалп от червените скаундрълс^[12]. Вече съм събрал цял куп там горе в нашия хайд-спот и той ще стане още по-голям, смятам аз. Ето, вземи си твоите три скалпа, сър!

— Благодаря, човече! Аз не съм бил скалпиран и не мога да ги взема, защото...

— Не можеш? — прекъсна ме той учудено. — Ти доказва, че не си грийнхорн...

— Не си грийнхорн — включи се и кльощавият с одобрително кимване.

— И не искаш червените кожи?

— В това отношение аз съм на различно мнение от вас! Впрочем действайте по-бързо и да се разкараме оттук! Подире ни има цял отряд индианци, които след може би десет минути ще пристигнат в бухтата.

— Индсмъни?

Тантурестият мъж изтича с пъргавина, на каквато не бях го считал способен, до върха на горския език и погледна към прерията. В миг се върна, подпъхна трите смъкнати скалпа под колана си, насъбра си оръжията от земята и прекоси потока.

— Have care!^[13] Сам Тин, старий куне, вземи другите три кожи и си дигай чукалата! Йенктънсите иначе ще се намърдат между дългите ти крака.

Аз също си вдигнах пушката, която преди малко бях захвърлил, и последвах двамата. Когато си пробих път през храстите от другата страна на потока, те вече седяха на седлата. Бяхме твърде слаби за съпротива и не биваше да се показваме по откритата прерия. Преценявах броя на враговете някъде към сто. С възможно най-голяма бързина поехме покрай периферията на гората. Тя образуваше многобройни гънки и заливи и ние ту препускахме направо по откритите места, ту се провирахме през храстите, шубраците и дърветата на тесните горски езици. Конете на Ту Самс се оказаха отлични, макар че не оставях Суолоу да развие цялата си бързина, защото щях иначе да се откъсна от тях.

Тази бърза езда продължи доста време, докато стигнахме втори поток, при който Сам Тик парира своето животно.

— Все още ли искаш да отидеш при твоите хора, сър?

— Разбира се, мастър Сам! До тях имам малко повече от две мили и не бива да ги карам да се тревожат за мен. Нали ще дойдете с мен?

— Не. Ние сме тук на пътя за Бот Шътърс и до четвърт час ще бъдем в безопасност. А ти продължиш ли да яздиш нататък, ще

подхвърлиш и себе си, и цялата ти компания на опасност, смятам аз. Нашите следи тук ще изчезнат, докато твоите ще останат и ще бъдат открити от индсмъните. Тръгвай с нас! На нас ни е забранено, наистина, да водим външни хора в нашия хайд-спот, но ти заслужаваш да направим едно изключение. Решавай бързо, сър!

— Бързо, сър! — помоли и Сам Кльощавия.

— В такъв случай идвам с вас!

Решението беше взето малко прибързано, но това бе извинимо. Трябваше ли да пропусна една чудесна възможност да се запозная с Бот Шътърс? От друга страна, действително щях да подхвърля хората си на опасност, тъй като следата ми щеше да отведе диваците при тях. А ако нашите следи наистина изчезнеха тук, което беше напълно възможно с помощта на потока, то от хайд-спота може би щях да намеря някой път да стигна при тях без заплахата за тяхната сигурност.

Вкарахме конете във водата и поехме срещу течението. Оглеждайки се още веднъж, видях няколко клонки в края на храсталака, през който бяхме дошли, да се помръдват и ми се стори, че съзрях между тях тъмното лице на един дивак.

— Мистър Сам, хвани друг път, ако не искаш да издадеш вашия хайд-спот! Индсмъните са вече тук!

— Egad^[14], сър! Това не е възможно, нашата преднина беше твърде голяма. Следвай ни бързо, заблудил си се!

Поех след тях, но се приготвих за стрелба и често поглеждах назад. Но понеже не се виждаше нищо подозрително, успокоих се с мисълта, че възбудената ми фантазия е създала онова лице.

Коритото на потока беше твърдо и скалисто, така че не можеше да остане и най-малък отпечатък от копито. Гората ставаше все по-гъста и по-гъста. Пристъпи напълно до водата и непроходимият подлес не оставяше свободно местенце, където да можем да излезем на брега.

Яздихме в продължение на може би четвърт час срещу течението, когато царящата наоколо тишина бе внезапно прекъсната.

— Who is there?^[15] — викна ни един глас, без да мога да различа питащия.

— The Two Sams, старий куне! — отговори Сам Тик, като мушна, цевта на пушката си в шубрака. — Отваряй, Джим Полтър!

Забученият, както сега забелязах, само за маскировка на входа храст изчезна надясно и ние можахме да излезем с конете на брега.

— Welcome, Sam, welcome!^[16] Всички ли се връщате от каньона, или само вие? Какво, един непознат?

— После ще чуеш, Джим, после. А сега закрий дупката! Йенктънсите са долу в бухтата и искат да ни поднесат кожата си, смятам аз!

Мъжът веднага върна храста в предишното му положение, а ние продължихме ездата. Пред нас се откри една от онези малки поляни, които обикновено биват наричани сторм геп^[17].

Те възникват, когато ураган събори някой остров от исполински дървета и в девствената гора се образува място, което с помощта на брадвата и огъня може да бъде превърнато в едно от онези хайдинг-хоулс^[18] или хайд-спот, каквито ловците обичат да използват за зимен бивак или като скривалище срещу проследяването им от индианци.

По средата на свободното пространство гореше „бял“ огън, около който се бяха събрали в най-удобни пози няколко уудлендски фигури. Периферията на поляната беше направена напълно непроходима и когато плъзнах очи по нея, видях в заден план една малка колиба от дървесни стволоче, на чиято врата стояха двама мъже с отправени към нас погледи.

— Бот Шътърс, сър — рече Сам Тик, посочвайки към тях. — Ела, първо трябва да отидем на рапорт при тях!

— Рапорт при тях! — повтори дългучът, който смяташе, че по този начин представя в най-добра светлина своята съпринадлежност към шишкавия.

Двамата мъже направиха няколко крачки към нас. Даже и Фама^[19] да преувеличаваше, както ги гледах сега пред себе си, намирах ги способни да свършат повече работа, отколкото сто други.

Бащата имаше истинска великанска фигура. Дълги бели коси се стелеха по широките му плещи. Лъчите на големите сини очи още не бяха помръкнали от възрастта. Ветрове и бури, дъждове и снегове, жеги и студове бяха ощавили неговите твърди черти, а всеки инч от исполинската фигура показваше сила, която нито времето, нито напрежението бе в състояние да намали.

Синът беше почти толкова висок, но със сигурност също толкова юначен. Носеше дългата си гъста черна коса свързана в кок, както го правят индианците. Остро изрязаното лице беше замургавяло от слънцето, а може би си беше такова и от произхода, защото силно

оформените черти издаваха метиса. Плътно прилепналото яке от лосова кожа подчертаваше широките гърди. Всяко от неговите движения беше отривисто, излъчваше ловкост и сила като на ягуар, който вижда пред себе си враг.

Започването на разговора беше съвсем различно от онова, което бях очаквал. Погледът на по-възрастния от Бот Шътърс се бе прехвърлил от мен на коня ми.

— Суолоу? — възкликна учудено. — Наистина е Суолоу! Как се добра до това животно, сър?

Очите му проблеснаха към мен, сякаш искаше да ме прогори с появилото се в него подозрение.

— Получих го от Винету, един апахски вожд, с когото се събрах за малко край Рио Суанка.

— Той ти е дал най-добрия си кон? В такъв случай трябва да си му оказал някоя изключително голяма услуга!

— Беше нападен от едно племе на атъбаските и щеше да бъде вързан на кола на мъченията. Тогава се появих аз и... е, останалото можеш да си го представиш! След това поскитах с него, имах в негово лице един отличен учител и на сбогуване получих Суолоу.

— Аз не те познавам, сър, и това, което разказа, може и да е измислено. Винету дори на мен не е предлагал коня. А не би го продал на никаква цена, защото, докъдето стига саваната, животното няма равно на себе си. И който се появи на него пред Джозиъс Шътър, минава за убиец на апача. Можеш ли да се очистиш от това подозрение?

Отстъпих крачка назад и стрелнах ръка към ножа.

— Сър, кажеш ли тази дума още един-единствен път и ще имаш възможността да сравниш моето острие с твоя боуи найф. Как искаш да ти представя доказателство тук, край Йелоустоун, че Суолоу ми е бил подарен преди година край Рио Суанка?

Очите му сякаш искаха да проникнат в душата ми.

— Има едно доказателство. Ако Винету те е обикнал, неговите мълчаливи устни са били отворени, за теб. Известен ли ти е неговият най-голям враг?

— Имаш предвид Шатунга, вожда на йенктънсите, който е убил сестра му, понеже станала жена на един бял ловец, а не негова?

— И кой е бил този бял ловец?

— Джозиъс Паркър, един кентъкиец.

Той ми протегна ръка.

— Ти издържа проверката, welcome, сър! Но как се събра с моите Ту Самс?

— Нека ти разкажем това по-късно, кърнъл^[20] — намеси се Сам Тик. — Смятам, че по-напред трябва да те осведомя за нещо по-належащо. Йенктънсите ни връхлетяха при Биг Хорн, така че се изплъзнахме само аз и Сам Тин, старият кун. Ама те се лепнаха за дирята ни и ни следваха по петите чак долу до бухтата, където чакат нашите куршуми.

— Нашите куршуми — кимна неговият дълъг камарад.

— S' death! И вие наистина сте били изненадани и избити... но това ще ми разкажеш после, сега преди всичко нашата сигурност!

Сложи ръка до устата и нададе кряка на прерийната кокошка. Само след броени мигове при нас стояха деветима закалени в бури мъже.

— Буйте, бойс^[21], йенктънсите са в бухтата. Всеки знае какво да прави в такъв случай. Те са избили нашите хора горе в каньона. Останалото могат да ви разкажат Самс. Бил Хокинс, пристегни си колана и се промъкни до бухтата. Трябва да знам как стоят нещата там. Стражата при „портата“ ще бъде удвоена и белият огън трябва да стане червен. А ти, сър, се разположи възможно най-удобно. Ти се нуждаеш от почивка и някои други неща!

Докато другите останаха на открито, аз влязох с него във вътрешността на колибата. Тя се състоеше от едно-единствено помещение, четирите стени на което притежаваха странни, предизвикващи тръпка на ужас трепети. От горе до долу бяха накачени индиански скалпове.

— Седни до масата и си хапни добре, сър! Аз трябва да поговоря с Ту Самс, след което отново ще бъда при теб!

Излезе. Аз огледах помещението. Върху дългите коси на скалповете беше закрепен цял арсенал от употребяваните в прерията оръжия. Започнах да броя скалповете — десет... двайсет... двайсет и пет... трийсет... престанах да броя и се извърнах. Бях видял един съкрушителен пример на дива енергия, с която бе нанесен унищожителен удар на една обречена на гибел, гърчеща се в

последните смъртни конвулсии човешка раса. От ужас не можех да ям въпреки изпитвания глад.

След известно време Джозиъс Шътър влезе отново.

— Ту Самс ми разказаха всичко, което се е случило. Благодаря ти за подкрепата, сър, която си им оказал! На тях едва ли им личи, че са най-добрите ми ловци.

Той се настани на едно легло близо до мен.

— Ти не си ял?

— Не можах — отговорих с неволен поглед към тапетите.

— Я стига! Който тръгва за Запада, трябва преди всичко да си хвърли чувствата в Мисисипи. Аз съм Джозиъс Паркър, кентъкиецът, когото преди малко спомена. Няма да ти разправам дълга история, каквито всеки може самият да преживее тук. Шатунга опече брат ми жив на кола на мъченията, отвлече жена ми и двете ми деца, скалпира ги и ги хвърли на койотите. Мен самия преследва и до ден-днешен. Ето защо съм се заклел да обрека на унищожение и смърт него и племето му. Йенктънсите бяха силни и могъщи, иди сега да питаш колко души наброяват! Бот Шътърс сдържаха думата си. Днес той се осмелява да доближи моя сторм-геп, но няма да намери с червените си убийци нищо друго освен смърт. Погледни насам!

Пристъпи до задната стена и отвори една врата. Водеше навън в гъсто преплетената девствена гора. Той излезе и дръпна един ремък от бизонова кожа. Предният вход се захлопна с дебели резета. После взе един фитил от пирона и го провъртя в някаква малка дупка в пода.

— Схващаш ли, сър?

Аз само кимнах. Механизмът беше замислен, за да примамим врага в колибата, да го затвори вътре и след като собственикът се измъкне отзад, да го взриви. Dark and bloody grounds^[22] не бяха почва за цветя на милосърдието.

— Горе в Биг Хорн се намира злото в несметно количество. Там открих един каньон с нъгитс, големи колкото гълъбово яйце. Половината от хората ми беше непрекъснато заета там с извличане на богатството, та след смъртта на Шатунга да имаме необходимите средства да заживеем на изток. Аз съм богат, златото е заровено тук, в хайд-спота. Той е открил хората, нападнал ги е и ги е избил, с изключение на двамата измъкнали се щастливо...

Вън прозвуча крякът на прерийната кокошка и веднага след това изстрел. Той скочи, пристъпи до вратата и я отвори с някакъв невидим за мен механизъм. Прокънтяха няколко изстрела. Аз също побързах към входа и стигнах тъкмо навреме, за да видя как диваците напират на гъсти тълпи от потока към поляната. Значи забелязаното долу от мен лице е било действително, а не въображаемо. Индианците ни бяха следвали предпазливо и открили тайния вход. Клетият Бил Хоукинс най-вероятно е бил заловен по пътя и очистен.

— Neigh-ho^[23], стана твърде бързо! — извика изненаданият трапер и смъкна пункса от дъската.

В миг фитилът пламна по земята. После отвори с блъскане задната врата.

— Бързо, сър, помогни ми да спасим оръжията!

Докато вън на поляната ловците търсеха укритие зад лежащите в безпорядък дънери и възпираха врага с добре прицелени залпове, ние сваляхме с най-голяма бързина оръжията от стените и ги носехме в гората под един стъкмен там рууф^[24].

Краткотрайният здрач бързо премина в тъмна вечер. Огънят, който първоначално бе подхранван от привичката на белите с големи цепеници и поради това наричан „бял“, сега се бе снижил. Ловците го бяха стъкнали по маниера на червенокожите — за да не се издават с пушека и пламъците, те прибутват постепенно краищата на клоните в жаравата. По тази причина диваците не можеха да различават скритите бели и получаваха куршуми, без самите те да имат сигурна стрелба.

В този миг над поляната се разнесе дълбокият глас на техния вожд и по негова заповед те измъкнаха томаховките и се втурнаха към трупите, зад които лежаха ловците.

— Away, boys^[25], при мен! — извика тогава Джозиъс Шътър.

Ловците скочиха и се стрелнаха насам, следвани по петите от индианците, които проникнаха след тях в блокхауса.

— Изчезвайте, изчезвайте вън в гората! — заповяда Джозиъс, докато с мощни удари на секирата задържахше червенокожите да не последват хората му.

— Сега разбрах защо бе наричан Шътър, Трошача. Той не удряше с острието, а с тъпото на своето страхотно оръжие. Всеки негов удар разтрошаваше непогрешимо черепа на улучения на хрущяли късове. Всички бели бяха побързали да се изнижат покрай

него и през задната врата. Синът му ги последва и аз него. После и той изскочи навън. Захлопна вратата и тикна двете яки резета. След като в продължение на няколко секунди бе гледал през една дупка в помещението, което диваците изпълниха с оглушителен крясък, дръпна ремъка и предният вход бе затворен.

— Колибата е пълна, напред, бойс, около хайд-спота и в потока!

Втурна се напред и ние го последвахме. Който беше изстрелял оръжието си, взе от скрития запас едно или повече заредени. Около поляната имаше просечена тясна пътека. Излазът ѝ при потока беше прикрит от няколко храста. Пробихме си път през тях, наскочихме във водата и няколко мига по-късно стояхме при неохранявания вход на сторм-гепа.

В този момент проехтя детонация, от която земята под нас потрепери. Един исполински огнен стълб се извиси фуниеобразно от мястото на блокхауса, запokitвайки развалините високо във въздуха. Всички индианци се бяха събрали там, за да освободят затворените си другари. Експлозията помете повечето от тях и едва отломките бяха нападали по земята, Джозиъс извика:

— Върху останалите! Първо огън, а после хващайте ножа и брадвата!

Залпът въздейства ужасяващо, а след това мнозина от обхванатите от страх диваци паднаха почти без съпротива под смазващите удари на траперите.

— Подкладете пак високо огъня, бойс, трябва да виждаме! — нареди кърнълът.

Дългите сиви коси се вееха около главата му подобно на грива, очите му искряха от жажда за бой и когото достигнеше секирата му, беше изгубен. Неговият син бе застанал до него и се показваше достоен за своето име. Томахавката му намираще не по-малко жертви от тази на бащата.

— Хо... хо... хи! — прозвуча по едно време окуражаващият боен вик на вражеския предводител.

Той поиска да се втурне към Джозиъс и трябваше да мине край мене. Улових го за високия, украсен с пера кок, дръпнах го назад и замахнах за удар.

— Стой, сър, това е Шатунга, той ми принадлежи!

Възникна страховита борба. Двамата мъже стояха твърдо, сякаш краката им бяха пуснали корени в земята. Нямаше удари от томахапка или нож. Мускулите им работеха със страшно напрежение. Който изгубеше опора, попадаше във властта на другия. В един миг към тях скочи Сам Тик. Всички ние бяхме ангажирани и си имахме работа със собствените си противници.

— Cheer up, cornel, дръж го здраво! Сега ще ми плати за перуката!

Захвърли томахапката, изтегли с дясната ръка боуи найфа, улови с лявата Шатунга за косите, три светкавични среза... мощно дръпване и той държеше кожата от главата на живо скалпирания. Онзи се свлече на земята с нечленоразделен крясък.

Ужасяващ вой екна от гърлата на диваците. Видяха предводителя си да пада, нахвърлиха се с мобилизиране на всички сили върху нас и с блъскане и удряне ни разхвърляха настрани и се стрелнаха с дълги скокове към входа да ни се изплъзнат. Ние хукнахме подире им да ги преследваме.

Започна дива гонитба надолу по потока. Той беше толкова тесен, че най-много двама мъже намираха място един до друг. Нямаше време за проява на предпазливост и внимание. Носехме се напред всеки с максимално възможната бързина. Който паднеше, оставаше да лежи във водата, а другите го прескачаха.

Изведнъж далеч отпред прогърмя изстрел... още един... трети. Какво беше това? Яростният вой на индианците отново се надигна.

— Напред, бойс, удрай! Не знам какво става, но те трябва да са се натъкнали на съпротива. Да ги притиснем!

Отново се затичахме. Застигнахме ги. Отпред изстрелите все още гърмяха — първо силно, от пушка, после по-остро и тънко, от револвери. Сетне работеше само тихата, но неуморна стомана.

— Продължавайте си спокойно, момчета — чух тогава един дълбок басов глас пред нас. — Подхванали са ги и отзад. Когато пробием, ще видим на кого са били турили око нехранимайковците!

Познавах този глас. Той принадлежеше на един стар капанджия, когото нашата група беше избрала за предводител.

— Уил Роли — викнах му аз, — дръж здраво фронта и не пускай никого да мине!

— Хей, та това е нашият сър от Джърмани, когото търсим! Come on, момчета, трябва да стигнем при него!

След няколко минути той стоеше пред мен и ми разтърсваше радостно ръцете.

— По дяволите, сър, колко се страхувахме за и теб, а после падна една ти ми работа — първо долу в „залива“ и сега също тук горе! И къде се беше скрил?

— Почакай малко, мастър Роли, сега има друго за вършене!

Останалите ловни другари също приближиха и изразиха радостта си от срещата. Индианците бяха напълно победени и кажиречи смлени. Само неколцина бяха успели да се изплъзнат през гъстата ивица храсталаци. Ние най-напред се убедихме, че лежащите в потока диваци са наистина мъртви, а после се върнахме в сторм-гепа да прегледаме раните си. Защото колкото и щастлив изход да бе взела за нас битката, нямаше човек, който да не е повече или по-малко ранен.

Огънят гореше „бял“ и висок и осветяваше с трепкаща светлина мястото на нападението и опустошението. Джозиъс поздрави със сърдечна благодарност новите гости, които бяха дошли толкова навреме. Тревогата по мен ги накарала да се качат на конете и да излязат в прерията. Там наскочили на избягалия мустанг на убития от мен индианец, проследили обратно дирята му и така се натъкнали на следите на йенктънсите, които ги довели до потока. Там индсмъните били оставили конете си под охрана. Тъкмо намушкали постовете и доловили експлозията. Грохотът и сиянието от пламъците им показали пътя към мястото, където тяхната помощ може би била необходима.

Аз също трябваше да разказвам, докато кърнълът лично ми превързваше малката рана от нож, която бях получил в ръката.

— Сега от все сърце вярвам, сър, че си имал Винету за учител — каза той, когато свърших. — Ще му разкажа за теб, когато го видя. Аз изпълних клетвата си и сега ще потегля на изток. Но преди туй ще прехвърля маунтийнс^[26] и ще уведомя вожда на апахите, че убиецът на неговата сестра е паднал.

Тогава приближиха Ту Самс, които бяха чули тези думи.

— Вземи ме с теб, кърнъл — помоли Дебелия. — Аз трябва да видя Винету, а в замяна ще ти подаря скалпа на Шатунга!

— Повече не искам да знам за скалпове, Сам. Моето желязо, прониза черното сърце на убиеца. Косите му можеш да задържиш. Но

щом искаш, тръгвай с мен!

— Thank you, sir!^[27] А Сам Тин, старият кун?

— Нека дойде и той, двамата бездруго сте неделимо цяло.

— Neigh-day, това е вярно, сър! Няма да се разкайваш. По пътя надолу има още дяволски много червенокожи и аз смятам, че дори Бот Шътърс биха могли да имат нужда от пушката на Ту Самс!

— Пушката на Ту Самс! — кимна Сам Тин отмерено, като направи крайно доволна физиономия, че и по-нататък ще може да остане при своя кърнъл.

[0] Ам.англ. — Двамата поразяващи — б.а. ↑

[1] Англ. преиначено от фр. *messieurs* — господа — б.нем.изд. ↑

[2] Two Sams — Двамата Сам — англ. — б.пр. ↑

[3] Траперски израз за близо — б.нем.изд. ↑

[4] Fowling-piece — пушка за врабци — англ. — б.пр. ↑

[5] Shooter — стрелец — б.пр. ↑

[6] Виж ти — англ. — б.пр. ↑

[7] Англ. *hide-spot* — скривалище — б.нем.изд. ↑

[8] Nuggets — едри зърна промивно злато — ам. — б.нем.изд. ↑

[9] Възклицание на облекчение, изненада — англ. — б.пр. ↑

[10] Coloured gentleman — негър — ам. — б.нем.изд. ↑

[11] *Ventre a terre* (фр.) — с голяма бързина — б.пр. ↑

[12] Scoundrels — нехранимайковци — б.пр. ↑

[13] Пази се — англ. — б.пр. ↑

[14] Ей Богу — англ. — б.пр. ↑

[15] Кой е там? — б.пр. ↑

[16] Добре дошъл, Сам, добре дошъл — англ. — б.пр. ↑

[17] Storm-gap — дупка от буря — б.пр. ↑

[18] Hiding-holes — скривалище-дупка — ам. — б.пр. ↑

[19] Фама — (лат. *fama*) — мълва — б.пр. ↑

[20] Кърнъл (*cornel*) вместо „кънъл“ (*colonel*) — полковник — б.нем.изд. ↑

[21] Бойс (англ. *boys*) — момчета — б.пр. ↑

[22] Мрачните и кървави поля — ам. — б.пр. ↑

[23] Уф, уф, ох — израз на почуда — б.пр. ↑

[24] Roof — навес — англ. — б.пр. ↑

[25] Настрани, момчета — англ. — б.пр. ↑

[26] Mountains — планините — б.пр. ↑

[27] Благодаря, сър — англ. — б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.